

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/98/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231308
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1110231308.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej v právnej veci žalobcu: Lawyer Partners, a. s., so sídlom Prievozká 37, Bratislava, IČO: 35 944 471, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Moyzesova č. 8, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 17. októbra 2016, č.k. (25C) 3C/15/2010 - 412, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody na istine tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov vo výške 7.870,94 eura, škody na príslušenstve tvorenou sumou poplatkov z omeškania vo výške 19 199.196,71 eura, a na príslušenstve tvorenou sumou nákladov spojených s uplatnením istiny vo výške 43.744,41 eura, ako aj nemajetkovej ujmy vo výške 442.860 eur, podľa zák. č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; a žalovanému priznal na náhradu trov konania v plnej výške. Vychádzal zo zistenia, že žalobca doručil Okresnému Kežmarok dňa 19.10.2006 DVD nosič obsahujúci návrhy na začatie konania o zaplataenie peňažnej sumy, pričom však predmetný DVD nosič bol žalobcovi okresným súdom ako neprijatý vrátený z dôvodu, že súd nemá splnené podmienky na prijímanie podaní elektronickou formou prostredníctvom zaručeného elektronického podpisu podľa osobitných predpisov. Mal preukázané, že na základe sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp zn. IV.ÚS 40/08-93 zo dňa 27.11.2008, konštatoval porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Kežmarok, ktorý podanie žalobcu z 11.10.2006 urobené elektronickou formou a podpísané zaručeným elektronickým podpisom neprijal. Okresnému súdu Kežmarok súčasne prikázal konať vo veci podania žalobcu z 11.10.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a vo zvyšnej časti, sťažnosti žalobcu, nevyhovel. Povinnosťou okresného súdu bolo opätovne sa zaoberať podaním žalobcu z 11.10.2006 ako aj návrhom na začatie konania, ktorý bol urobený zákonom ustanovenou formou a postupovať vo vzťahu k nemu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pričom právne účinky tohto podania zostanú zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. Okresný súd Kežmarok po doručení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 40/08-93 zo dňa 27.11.2008, ktorým mu bolo prikázané konať vo veci podania žalobcu vyzýval žalobcu, a to listom z 28.01.2009 sp. zn. 1SprO 68/2009, listom z 04.05.2009 sp. zn. 1SprO 368/2009, listom z 21.09.2009 sp. zn. 1SprO

507/2009, listom z 02.05.2011 sp. zn. Spr. 10013/2011 ako aj listami z 20.12.2011 sp. zn. 1SprO 1127/2011 a z 09.08.2012 viackrát a opakovanie vyzýval žalobcu na predloženie pôvodného podania zo dňa 11.10.2006. Napokon dňa 26.03.2013 žalobca Okresnému súdu Kežmarok na DVD nosičoch doručil 705 pôvodne podaných návrhov, z ktorých ku dňu 21.04.2016 zostalo 21 nevybavených a 14 nerozhodnutých vecí. Vzhľadom na výsledky dokazovania, no tiež so zreteľom na skutočnosť, že žalobca netvrdil žiaden dôvod, pre ktorý by si znalecký posudok nemohol nechať vyhotoviť sám, zamietol ako neodôvodnený návrh žalobcu na ustanovenie znalca. Takýto dôkaz považoval za nadbytočný so zreteľom na nesplnenie ostatných predpokladov vznik zodpovednosti žalovaného za škodu.

2. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1,2, § 17 ods. 1,2, § 18 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 415 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že podanej žalobe nie je možné vyhovieť, nakoľko žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní nebola sporná existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Kežmarok, ktorý neprijal podanie žalobcu zo dňa 11.10.2006. Dospel však k záveru, že ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného neboli v danej veci splnené. Žalobca totiž nepreukázal, že mu predmetným nesprávnym úradným postupom vznikla majetková škoda, ktorej náhrady sa žalobou domáha s poukazom na skutočnosť, že nároky uplatnené jeho podaním zo dňa 11.10.2006 sa stali v dôsledku ich neprijatia nevyhmáateľné vzhľadom na ich premlčanie. Právo sa totiž stáva nevyhmáateľné až v prípade, ak v konaní dlžník vznesie námietku premlčania, a v tomto smere nebolo žalobcom preukázané, že by sa tak v prípade nárokov uplatnených podaním zo dňa 11.10.2006 stalo. Navyše, žalobca v danom spore netvrdil ani nepreukázal žiadny prípad ktoréhokoľvek z dlžníkov, ktorých sa týkalo podanie zo dňa 11.10.2006, v ktorom by bolo možné ustáliť, že nebyť nesprávneho úradného postupu, bol by jeho nárok dlžníkom uspokojený. Vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie náhrady majetkovej škody vo výške 19 199 196,71 eura, predstavujúcej súčet poplatkov za omeškanie ako majetkových sankcií za nesplnenie povinnosti riadne a včas zaplatiť koncesionárske poplatky, ktoré si však žalobca v dôsledku zmeny legislatívy po neprijatí DVD nosiča okresným súdom nemohol uplatniť, poukázal na to, žalobca si ani v tomto prípade nesplnil svoju povinnosť tvrdenia a neunesol dôkazné bremeno. Žiadnym spôsobom totiž bližšie nešpecifikoval svoj nárok, a z jeho tvrdení ani predložených dôkazov nebolo možné zistiť, ako dospel žalobca práve k ním uplatnenej výške nároku, keď nekonkretizoval dlžníkov, ani obdobie omeškania dlžníkov so zaplatením koncesionárskeho poplatku, resp. obdobie za ktoré si uplatňuje zaplatenie poplatkov z omeškania od svojich dlžníkov. Obsahom DVD nosiča predloženého žalobcom súdu dňa 21.10.2010 boli totiž súbory obsahujúce spolu celkom 192225 riadkov (jeden zo súborov na nosiči nebolo možné otvoriť), pričom každý riadok obsahoval meno, priezvisko fyzickej osoby alebo obchodné meno fyzickej osoby podnikateľa alebo právnickej osoby, s uvedením súm označených v jednotlivých stĺpcoch ako poplatky z omeškania, a z takto predloženej evidencie pohľadávok nie je identifikovateľné, ktoré údaje sa vzťahujú k tým dlžníkom, voči ktorým si žalobca uplatnil nároky cestou Okresného súdu Kežmarok, teda ako súvisí nárok žalobcu s nesprávnym úradným postupom tohto súdu. Splnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu teda žalobca nepreukázal ani v prípade nároku na zaplatenie náhrady škody predstavujúcej súčet poplatkov za omeškanie ako majetkových sankcií za nesplnenie povinnosti riadne a včas zaplatiť koncesionárske poplatky, nakoľko ani v tejto súvislosti nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou. Vo vzťahu k náhrade škody vo výške 43.744,41 eura uplatnenej titulom náhrady finančných prostriedkov vynaložených na úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred okresným súdom, poukázal na to, že žalobca mal v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. i podľa § 255 ods. 1 CSP v prípade plného úspechu v súdnych konaniach nárok na náhradu trov, vrátane trov právneho zastúpenia, potrebných na účelné uplatňovanie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, a preto by štátu bolo možné pripísať zodpovednosť len za tie náklady žalobcu na trovy konania, ktoré by mu súd nepriznal pre neúspech žalobcu v spore spôsobený nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Žalobca však netvrdil, že by v niektorom súdnom konaní vedenom pred okresným súdom bol neúspešný práve z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu, a preto ani v tejto časti nebolo možné podanej žalobe vyhovieť. Napokon, pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, zdôraznil, že žalobca neprodukoval žiadny dôkaz preukazujúci oprávnenosť uplatneného nároku, a to za stavu, keď priznanie zadosťučinenia v peniazoch je v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. podmienené tým, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a pre priznanie nemajetkovej ujmy sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a

výlučným faktorom pre určenie zadosťučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len tá nemajetková ujma, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, pričom preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Žalobca pritom uplatnenú nemajetkovú ujmu relevantne neodôvodnil a neuviedol také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že ním vytykaným nesprávnym úradným postupom zo strany okresného súdu došlo k negatívnym následkom, ktorými by mu bola spôsobená nemajetková ujma. Jej vznik však v spore ani nepreukázal, a preto bolo potrebné podanú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť i v tejto časti. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech priznal náhradu trov konania v plnej výške.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvoinštančného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, súd prvoinštančného dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené súd prvoinštančného a neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Namietal, že proces prijatie jeho podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy, a ak by ich doručil opätovne, porušil by právo a konkrétne čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia O.s.p. a vyhlášky č. 543/2005 Z.z.

o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy. V prípade predmetných nárokov tak v tomto prípade došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu k ich premlčaniu, na ktoré je súd navyše povinný prihliadať z úradnej povinnosti v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., o ochrane spotrebiteľa, ktorý je potrebné na tieto nároky aplikovať. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že majetkovú škodu vyčíslil len všeobecne, keď zo žaloby vyplýva, že ju podrobne rozčlenil podľa jednotlivých zložiek na istinu koncesionárskych poplatkov, poplatkov z omeškania a trovy právneho zastúpenia, pričom podrobne odôvodnil aj ich výšku a na ich preukázanie predložil dátový nosič obsahujúci komplexnú identifikáciu pohľadávok. Vytkol tiež súdu prvej inštancie, že porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď spor prejednal na pojednávaní a rozhodol na pojednávaní dňa 17.10.2016, hoci tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Opätovne na preukázanie výšky škody navrhol doplnenie dokazovania o znalecké dokazovanie znaleckým ústavom: Ekonomická univerzita v Bratislave (evidenčné číslo: 900008), so sídlom: Dolnozemska cesta 1, Bratislava a to pre odbor: 090000 - Ekonómia a manažment, odvetvie: 090300 - Kontroling, na zodpovedanie odbornej otázky: akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, inými slovami aká je tzv. všeobecná hodnota jeho pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva. V súvislosti s otázkou premlčania zdôraznil, že nakoľko Okresný súd Kežmarok neprijal návrhy, ktorými sa uplatnili práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutné pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda i príslušenstva koncesionárskych poplatkov, a preto je uplatnená náhrada škody i v tejto časti v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Nestotožnil sa so závermi prvoinštančného súdu ani pokiaľ ide o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, a poukázal na odlišnosť oboch kompenzačných inštitútov (primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a odškodnenia nahradením nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) zväznenú aj sekundárnou povahou zadosťučinenia. V tejto súvislosti zdôraznil, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali možnosti uplatnenia a naplnenie odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. e) O.s.p. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdí, že majetkovú škodu nevyčíslil len všeobecne, súdu predložil dátový nosič, s ktorého obsahom sa tento neoboznámil, rozsiahlo sa venuje popisu toho, ako Okresný súd Kežmarok nemohol prijať jeho návrhy späťne, čím malo dôjsť k premlčaniu jeho pohľadávok, uviedol, že žalobca celkom zjavne nerozoznáva medzi tým, čo je jeho pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť žalovaná v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Skutočnosť, že žalobca v konaní rozčlenil uplatňovaný nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkov z omeškania, trov konania, atď., neznamená, vznik škody ako aj jej výšku v konaní preukázal. Práve naopak, žalobca v konaní vznik škody nepreukázal, keď (ako súd správne konštatoval), argumentoval premlčaním pohľadávok, avšak v konaní nepreukázal, že by mu čo i len jedna z uplatnených pohľadávok nebola priznaná pre účinne vznesenú námietku premlčania. Za nesprávne označil tiež tvrdenia žalobcu

v odvolaní, ktorými polemizuje o tom, čo mohol alebo nemohol okresný súd urobiť po náleze Ústavného súdu SR. Je totiž zrejme, že okresný súd bol rozhodnutím Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého bol povinný žalobcove návrhy prijať so spätnými účinkami, viazaný, a preto aj v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára bol súd povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia, a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. Vôľu zaregistrovať podania žalobcu a posudzovať ich s účinkami k 19.10.2006 pritom Okresný súd Kežmarok deklaroval listom, ktorým žalobcu vyzval na opätovné predloženie pôvodných podaní, ktoré však žalobca doručil až dňa 26.03.2013. Vo vzťahu k žalobcom navrhovanému znaleckému dokazovaniu poukázal na to, že o tomto jeho návrhu rozhodol prvoinštančný súd tak, že tento dôkaz nepripustil z dôvodu, že jeho vykonanie by bolo nadbytočné. Zdôraznil, že nakoľko ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. stanovuje podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak žalobca si v tomto smere nesplnil ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňoval a zároveň nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy preukázal, súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca vznik nemajetkovej ujmy v konaní relevantným spôsobom nepreukázal. Za nedôvodnú označil tiež námietku žalobcu v odvolaní, že mu postupom súdu prvej inštancie, ktorý spor prejednal a rozhodol na pojednávaní v jeho neprítomnosti, bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 17.10.2016 jednoznačne vyplýva, že podmienky na uskutočnenie pojednávania boli splnené. Napokon poukázal na to, že žalobca voči nemu inicioval na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní, pričom však podaná žaloba bola zamietnutá Okresným súdom Bratislava I v konaniach vedených pod sp. zn. 10C/62/2010, 10C/63/2010, 16C/163/2011, 19C/124/2010 a 19C/125/2010, a tiež v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn. 4C 53/2012, pričom rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.10.2015, sp. zn. 11Co/199/2015. V tejto súvislosti zdôraznil, že hoci v právnom poriadku Slovenskej republiky rozhodnutia všeobecných súdov nezaväzujú ostatných sudcov rozhodnúť analogicky v podobných prípadoch, taká situácia, kedy súdy v druhovo rovnakej veci rozhodujú protichodným spôsobom, podkopáva efektívnosť fungovania systému spravodlivosti a neguje jeho elementárny princíp a základný predpoklad, ktorým je požiadavka, aby sa v rovnakých veciach rozhodovalo rovnakým spôsobom, a preto má za to, že nie sú dané dôvody odvolania uplatnené žalobcom, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu zotrval na podanom odvolaní a argumentácii v ňom uvedenej.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a podľa § 378 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplattenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala podľa jeho tvrdenia vzniknúť tým, že Okresný súd Kežmarok neprijal jeho návrhy na začatie konania o zaplattenie peňažných súm, doručené mu dňa 19.10.2006 na priloženom DVD, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, pričom zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP dospel k správny skutkový záver relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Na takto ustálený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a svoje dôvody, pre ktoré podanú žalobu zamietol a nestotožnil sa tak s argumentáciou žalobcu o spôsobení škody a nemajetkovej ujmy postupom Okresného súdu Kežmarok vo veciach, v ktorých podal dňa 19.10.2006 na priloženom DVD návrhy na začatie konania o zaplattenie peňažných súm, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia.

8. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú súdom v súvislosti s tým, že Okresný súd Kežmarok neprijal jeho návrhy na začatie konania o zaplatenie peňažných súm, doručené mu dňa 19.10.2006 na priloženom DVD, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasné splnenie tri podmienky, a to: 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu, 2/ existencia škody a nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

9. V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 27.11.2008 sp. zn. IV. ÚS 40/08 konštatoval porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie neprijatím predmetných návrhov na začatie konania na priloženom DVD, pričom zároveň súdu prvej inštancie prikázal vo veci konať, opätovne sa zaoberať podaním žalobu zo dňa 11.10.2006, s tým, že právne účinky doručenia tohto podania budú zachované ku dňu pôvodného doručenia podania, teda ku dňu 19.10.2006, nemohlo dôjsť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Kežmarok k premlčaniu pohľadávok žalobcu, a teda ani k ich nevyhmáhatelnosti, ktorá má byť príčinou vzniku majetkovej škody žalobcu. Napriek počiatočnému nesprávnemu úradnému postupu daného súdu bol totiž v dôsledku uvedeného vo všetkých veciach (návrhoch na začatie konania obsiahnutých na DVD) priznaný podaniu návrhov na DVD plný účinok od odo dňa 19.10.2006, a to vrátane následku spočívajúceho v spočívání plynutia premlčacej doby uplatnených práv (už) od uvedeného dňa. Na uvedené pritom nemá žiadny vplyv ani prípadná nespôsobilosť technického vybavenia na všeobecných súdoch, ktorá je z hľadiska právneho posúdenia otázky premlčania bez akejkoľvek relevancie. Na základe uvedeného sa potom odvolací súd stotožnil i so záverom prvoinštančného súdu, že zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za majetkovú škodu uplatnenú podanou žalobou neboli v preskúmvanej veci splnené.

10. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca jej vznik nepreukázal, keď sa v tomto smere obmedzil len na všeobecné tvrdenia o jej vzniku, a nenavrhol v tejto súvislosti vykonať žiadne dokazovanie; a za správny treba považovať i záver prvoinštančného súdu, že ak by aj boli splnené ostatné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, nepochybne by bolo potrebné považovať za dostatočné poskytnutie nepeňažného zadosťučinenia. To však žalobca podanou žalobou neuplatnil, a navyiac, túto funkciu už nepochybne splnilo aj konštatovanie porušenia jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v konaní pred Ústavným súdom SR sp. zn. IV. ÚS 40/08.

11. Správny je za daného stavu rovnako postup prvoinštančného súdu, ktorý sa; po zistení, že v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu; už podrobnejšie nezaoberal výškou uplatneného nároku a v tomto smere nevykonával ani žalobcom navrhované znalecké dokazovanie, keď ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiadny význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ žalobca v odvolaní v tomto smere opätovne navrhol vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave na zodpovedanie otázky akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, inými slovami aká je tzv. všeobecná hodnota jeho pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na jeho vykonanie niet žiadneho dôvodu.

12. Nedôvodná je tiež argumentácia žalobcu, ktorý v podanom odvolaní namieta správnosť záveru prvoinštančného súdu, že vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR nemohlo dôjsť v dôsledku prvotného neprijatia návrhov na začatie konania k premlčaniu práv žalobcu. Je totiž bez akejkoľvek pochybnosti, že na základe rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 40/08 bol Okresný súd Kežmarok povinný riadne prejednať návrhy žalobcu doručené mu dňa 19.10.2006 na DVD a vo všetkých konaniach vychádzať z toho, že návrh bol súdu doručený (a teda právo bolo na súde uplatnené) už dňa 19.10.2006. V súlade s citovaným rozhodnutím Okresný súd Kežmarok aj postupoval, keď žalobcu vyzval na doručenie kópie DVD obsahujúceho predmetné návrhy, pričom žalobca ju súdu doručil dňa 26.03.2013. Neprijatie návrhov na začatie konania doručených dňa 19.10.2006 Okresnému súdu Kežmarok na priloženom DVD (teda namietaný nesprávny úradný postup, ktorý má byť príčinou vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy) preto nepochybne nemohlo spôsobiť premlčanie práv žalobcu a v nadväznosti na to ani ich nevyhmáhatelnosť v konaní na súde. Bez zreteľa na uvedené však súd prvej inštancie správne v tejto súvislosti poukázal i na to, že žalobca v žiadnom smere nekonkretizoval jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustne sa obmedzil iba na všeobecné

tvrdenia, na základe ktorých nie je možné zistiť individuálne okolnosti každého z čiastkových nárokov uplatnených pôvodne dňa 19.10.2016. Zároveň je zjavne nesprávna a neopodstatnená i argumentáciu žalobcu v odvolaní, že proces prijatia jeho podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy, nakoľko ak by ich doručil opätovne, porušil by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia O.s.p. a vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné.

13. Neopodstatnená je rovnako argumentácia žalobcu v odvolaní týkajúca správnosti záverov prvoinštančného súdu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej žalobca zdôraznil i to, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Ako už odvolací súd uviedol aj vyššie, záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na jej priznanie, keď žalobca jej vznik nepreukázal a navyiac, ním tvrdená nemajetková ujma nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Kežmarok, je v celom rozsahu správny.

14. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď spor prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 17.10.2016, hoci tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Z obsahu zápisnice o predmetnom pojednávaní totiž vyplýva, že žalobcovi, resp. jeho právnomu zástupcovi, ktorý sa na pojednávaní zúčastnil, vytvoril prvoinštančný súd dostatočný priestor na prezentovanie jeho argumentácie i dôkazných návrhov, pričom žalobca (okrem navrhovaného znaleckého dokazovania, ktoré správne súd prvej inštancie považoval za nadbytočné) žiadne ďalšie dôkazné návrhy smerujúce k preukázaniu skutočností významných pre rozhodnutie v merite veci, neprezentoval. Je preto nesporné, že postupom prvoinštančného súdu k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces nedošlo.

15. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, odvolací súd ju považuje rovnako za nedôvodnú a účelovú. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku náležite zhrnul tvrdenia žalobcu i žalovaného, vysvetlil podstatu sporu, opísal vykonané dôkazy, ktoré i správne vyhodnotil, pričom zároveň zhrnul relevantnú platnú právnu úpravu, podľa ktorej spor posúdil, a; so zreteľom na všetky relevantné čiastkové predbežné otázky; dôvody, pre ktoré žalobu ako nedôvodnú zamietol, aj dostatočne vysvetlil, keď sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci.

16. Súdu prvej inštancie teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Kežmarok, pričom ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie ktorejkoľvek z otázok významných pre rozhodnutie v danom spore odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v žalobe a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnu úpravou.

17. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, pričom o ich náhrade rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca

alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).